

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/38/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214889
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Potocký
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214889.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Potockého a členov senátu JUDr. Táne Rapčanovej a JUDr. Blaženy Stašíkovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, v konaní o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin rozsudkom č. k. 15C/272/2012-137 zo dňa 30. októbra 2013, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 15C/272/2012-137 zo dňa 30.10.2013 žalobu v celom rozsahu zamietol (výrok I.). Žalovanému náhradu trov konania nepriznal (výrok II.).

Rozhodnutie odôvodnil tým, že sa žalobca žalobou doručenu súdu dňa 27.09.2012 domáhal náhrady majetkovej škody vo výške 125 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 595,61 eur z dôvodu, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní.

Po vykonanom dokazovaní mal okresný súd za preukázané zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 23Er/73/2010, že súdny exekútor dňa 21.01.2010 podal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod č. EX 14154/09 vo veci proti povinnej A. C. nar. XX.XX.XXXX, pre vymoženie sumy 93,75 eur s príslušenstvom a to na základe exekučného titulu rozsudku stáleho rozhodcovského súdu č. SR 16138/09 zo dňa 02.11.2009. O tejto žiadosti rozhodol exekučný súd uznesením dňa 14.07.2010 tak, že žiadosť súdneho exekútora bola zamietnutá. Predmetné uznesenie bolo na základe odvolania oprávneného Krajským súdom v Žiline č. k. 7CoE/143/2011-40 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Pre neznámy pobyt povinnej súd jej ustanovil opatrovníka a vo veci bude ďalej konať.

Citujúc príslušné zákonné ustanovenia súd v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. zisťoval existenciu podmienok, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody. Mal za preukázané, že žalobca dňa 25.09.2012 písomne požiadal príslušný orgán o predbežné prerokovanie nároku. V danom prípade nejde o predčasne predložený návrh, keďže v čase rozhodovania súdu už uplynula 6-mesačná lehota, počas ktorej mohol príslušný orgán nárok uspokojiť.

Pri posudzovaní námietky premlčania, ktorú vzniesol žalovaný vo vyjadrení k veci, súd vychádzal z toho, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená súdnym exekútorom dňa 21.01.2010, uznesenie č. k. 23Er/73/2010-15 zo dňa 14.07.2010, ktorým bola žiadosť súdneho exekútora zamietnutá bola doručená žalobcovi dňa 16.09.2010 cestou právneho zástupcu. Dňom doručenia sa žalobca mohol dozvedieť o škode, ktorá mu mohla vzniknúť tým, že súd nerozhodol o

žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od dourčenia tejto žiadosti. Návrh na súd bol podaný dňa 27.09.2012, a preto súd mal za to, že návrh na začatie konania bol v predmetnej veci podaný včas a námietka premlčania je nedôvodná.

Ďalej uviedol, že z exekučného spisu sp. zn. 23Er/73/2010 mal okresný súd preukázané, že dňa 21.01.2010 bola na exekučný súd doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. O tejto súd rozhodol uznesením sp. zn. 23Er/73/2010 dňa 14.07.2010 tak, že žiadosť súdneho exekútora bola zamietnutá, nakoľko zistil, že exekučný titul, teda rozhodcovský rozsudok nie je v súlade so zákonom a priznáva nedovolené plnenie, ktoré je súčasne aj v rozpore s dobrými mravmi, a teda exekučný titul je v celom rozsahu nevykonateľný a na jeho podklade nie je možné viesť exekúciu, a to ani čiastočne. Ešte pred rozhodnutím o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora na vykonanie exekúcie si súd písomne vyžiadal od právneho zástupcu povinného (správne malo byť uvedené oprávneného) zaslanie Zmluvy o úvere č. 5022680, ktorú súd musel nevyhnutne preskúmať v zmysle Zákona o rozhodcovskom konaní a táto nebola doručená spolu so žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa súdu v predmetnej žalobe žalobca uvádzal nepravdivé údaje, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 18.11.2010 (konanie sa malo začať 30.12.2009), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia malo tak dôjsť po uplynutí zákonom stanovenej doby v omeškaní viac ako 323 dní. Z exekučného spisu však vyplýva, že súdny exekútor podal žiadosť dňa 21.01.2010 a nie 30.12.2009 a súd rozhodol uznesením o zamietnutí dňa 14.07.2010 a nie 18.11.2010.

Prvostupňový súd v ďalšom dôvodil, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku lehota 15 dní od doručenia žiadosti, sa vzťahuje len na situáciu, keď súd vydá poverenie pre exekútora, aby vykonal exekúciu. Z tohto ustanovenia nevyplýva, že by procesná lehota 15 dní dopadala aj na prípady, keď súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z tohto pohľadu preto nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie, keďže súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Nestotožnil sa ani so skutkovým tvrdením žalobcu, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby, kedy mal byť súd v omeškaní viac ako 323 dní. Žalobca žiadal vykonať exekúciu na základe rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom, pričom išlo o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy a exekučný súd musí vzhľadom na ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v nadväznosti na ustanovenia o ochrane spotrebiteľa v Občianskom zákonníku a Zákone o spotrebiteľských úveroch vždy ex offo skúmať či rozhodcovský rozsudok nezaväzuje spotrebiteľa na plnenie právom nedovolené, v rozpore s dobrými mravmi. Po dodatočnom predložení zmluvy exekučný súd vykonal prieskum v zmysle ust. § 45 zákona o rozhodcovskom konaní a zistil, že exekúciu nemožno z vyššie uvedených dôvodov vykonať. Podľa súdu spotrebiteľské právo je jednou z najdynamickejšie sa rozvíjajúcich odvetví súkromného práva, ktoré priamo alebo nepriamo ovplyvňujú aj právne predpisy na úrovni Európskeho spoločenstva, vrátane judikatúry Súdného dvora EÚ. Nemožno sa preto stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že po právnej stránke nešlo o zložitú vec.

Vzhľadom k tomu, že žalobca argumentoval aj tým, že exekučný súd sa pri rozhodovaní o jeho návrhu dopustil zbytočných prietahov, čím porušil jeho právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a požadoval, aby súd konštatoval porušenie uvedeného práva, okresný súd uviedol, že existenciu zbytočných prietahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. Súd môže pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní v zmysle § 9 zákona č. 514/2003 Z. z., len v prípade ak na to poukázal žalovaný vo svojom vyjadrení a ich konštatovania, či už vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy právoplatným rozhodnutím vydanom v disciplinárnom konaní, právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, konštatujúcim porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Žalobca však nesplnil svoju dôkaznú povinnosť v zmysle ust. § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) v tomto sporovom konaní a netvrdil a ani nepreukázal kedy, ktorý štátny alebo súdny orgán a ktorým rozhodnutím zistil existenciu prietahov v súdnom konaní, keďže rozhodovanie o tejto otázke nepatrí do právomoci súdu prvého stupňa.

Okresný súd mal za to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci konal priebežne. Všetky úkony smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného a boli vykonávané v súlade s Exekučným poriadkom. Súd nemal v konaní preukázané žiadne prietahy v exekučnom konaní - teda opomenutie vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej

lehote, t. j. nemal preukázaný nesprávny úradný postup, ako jeden z predpokladov, ako bolo vyššie konštatované, pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci.

Návrh žalobcu na doplnenie dokazovania znaleckým posudkom znalcom v odbore 330000 - právne vzťahy s cudzinou, odvetvie 330300 - Európske právo, súd zamietol nakoľko nemal preukázanú existenciu dôkazu resp. zadanie objednávky.

O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Žalovaná, ktorá mala plný úspech si uplatnila náhradu trov konania, preto jej ich súd na pojednávaní, ktoré sa konalo dňa 30.10.2013 priznal. Tieto si však nevyčísliła v zákonom stanovenej lehote a ani z obsahu spisu žiadne trovy nevyplynuli. Preto súd v súlade s ust. § 151 ods. 2 O. s. p. náhradu trov konania žalovanej nepriznal, keď v takomto prípade súd nebol viazaný rozhodnutím o prisúdení náhrady trov konania tomuto účastníkovi v rozhodnutí, ktorým sa konanie skončilo na pojednávaní dňa 30.10.2013.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu a žiadal rozsudok okresného súdu zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie.

Odvolanie odôvodnil tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2/ písm. a/, v spojení § 221 ods. 1 písm. f/), b/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1/ O. s. p - rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení § 221 ods. 1/ písm. g/), c/v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p - súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/), d/ súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy (§ 205 ods. 2 písm. c/), e/ rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/).

K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že pokiaľ z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne zrejme má byť žalobcu pozn. krajského súdu) a jeho splnomocneného zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O. s. p., preto že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil, tak poukazuje na to, že podal súdu návrh na zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi.

Žalobca uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v žalobe), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach.

Súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súdu vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Žalobca tiež tvrdil, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napríklad uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Uviedol, že na splnenie zákonnej lehoty, je dôležité skúmať nie len samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení ale aj moment kedy poverenie doručil príslušnému súdному exekútorovi.

Ďalej tvrdil, že ako strana konanie nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania za situácie keď bolo potrebné vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu keď sa žalovaný nevyjadril k žalobe a ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu aby predložil písomné vyjadrenie, mal súd rozhodnúť podľa § 153b O. s. p.

Vytýkal prvostupňovému súdu, že ignoroval jeho tvrdenia o majetkovej škode s titulu na udržanie a správu informačného systému a titulu výdajov na administratívne spracovanie urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti považoval rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné. V konaní pred súdom chcel predložiť dôkazy o majetkovej škode prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil.

K nemajetkovej ujme uviedol, že prvostupňový súd vôbec nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky ako ja čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas účastníkom konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.) z nasledovných dôvodov:

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo dospel k záveru, že okresný súd v prejednávanej veci zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností, na podklade vykonaného dokazovania dospel ku správnym skutkovým zisteniam a prejednanú vec aj správne právne posúdil. Nakoľko i odôvodnenie písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku je vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., odvolací súd podľa § 219 ods. 2 O. s. p. konštatuje správnosť týchto dôvodov a v podstatných bodoch na ne odkazuje.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

K odvolacej námietke, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti pričom uskutočnil podania (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť, odvolací súd v prvom rade poukazuje na vyjadrenie žalobcu, ktorý na výzvu súdu uviedol, že námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O. s. p. okresnému súdu nepodal (č. l. 12, 44 spisu). Zákonná sudkyňa vo veci odvolaciemu súdu vec z dôvodu zaujatosti nepredložila. V tejto súvislosti preto odvolací súd posúdil dôvodnosť námietky žalobcu, že vo veci konal vylúčený sudca a uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR z 31.05.2010 sp. zn. 3Nc 14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci. Okrem toho na vylúčenie zákonnej sudkyne nebol dôvod, pretože táto vo veci zaujatosť neuviedla.

Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky, že súd sa podľa žalobcu nedostatočne oboznámil s podmienkami za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu, že súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol (v žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že žalobca trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde) a k tvrdeniu, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia, že nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a že za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom, odvolací súd k uvedeným námietkam uvádza: Preskúmaním spisového materiálu na vec sa vzťahujúceho, bolo zistené, že na deň 30.10.2013 vo veci súd nariadil pojednávanie, pričom dňa 29.10.2013 o 16:49 hod doručil žalobca návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pričom poukázal na ust. § 15 ods.1 O. s. p. Zákonná sudkyňa na pojednávaní konštatovala, že sa necíti byť zaujatá a to ani pre pomer k veci ani pre pomer k účastníkom alebo ich zástupcom a preto nepovažuje za dôvodné odročenie pojednávania. Nakoľko (ako už bolo prezentované vyššie) neboli v prejednávanej veci zistené okolnosti, ktoré by predstavovali relevantné dôvody na vylúčenie konajúcej sudkyne z prejednávania a rozhodovania v súdnej veci, odvolací súd uvedené odvolacie námietky navrhovateľa vyhodnotil ako nedôvodné. Okrem toho v tomto smere uvádza nasledovné:

Podľa § 14 ods. 1 O. s. p., sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. O vylúčení v zmysle § 16 ods. 1 O. s. p. rozhoduje nadriadený súd.

Pomer k účastníkom alebo k ich zástupcom môže byť založený predovšetkým príbuzenským, či iným obdobným vzťahom, ktorému na roveň môže byť v konkrétnom prípade postavený vzťah priateľský alebo, naopak, nepriateľský. Teda predpokladom pre vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania veci je jeho určitý kvalifikovaný pomer k účastníkom, alebo k ich zástupcom, ktorý by mohol vzbudiť pochybnosti o jeho nezaujatosti v konkrétnom prípade. V danom prípade tieto skutočnosti zistené neboli a ako už bolo konštatované vyššie samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci, preto ani v tomto štádiu konania odvolací súd nevzhladol dôvody na vylúčenie konajúceho sudcu z prejednávania a rozhodovania vo veci.

K skutočnosti, že žalobca sa nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného odvolací súd uvádza, že toto sa ukázalo nepravdivým, nakoľko vyjadrenie žalovaného doručené dňa 21.10.2013 bolo doručené právnenému zástupcovi žalobcu dňa 28.10.2013.

K odvolaciemu dôvodu, že neboli splnené podmienky pre konanie podľa § 101 ods. 2 O. s. p. je potrebné uviesť, že prvostupňový súd nariadil pojednávanie na deň 30.10.2013. Právny zástupca žalobcu, predvolanie prevzal 04.10.2013 (č. l. 104 spisu). Tým, že na pojednávanie sa žalobca ani jeho zástupca nedostavili potom neobstojí jeho námietka, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci a odvolací súd konštatuje, že boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu a pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 30.10.2013 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým navrhovateľovi možnosť konať pred súdom, nakoľko sa tejto možnosti sám zbavil tým, že sa na pojednávanie nedostavil, hoci bol na pojednávanie včas predvolaný viac ako 5 dní pred termínom pojednávania (§ 115 ods. 2 O. s. p.). Odvolací súd bol zhodne s prvostupňovým súdom toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. Tým si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p. ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Odňatím možnosti konať pred súdom podľa ustanovenia § 221 písm. f/ O. s. p. je taký nesprávny, procesné ustanovenia porušujúci, postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a v konaní uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. V zmysle § 18 O. s. p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv (napr. právo vykonávať procesné úkony vo formách ustanovených zákonom - § 41 O. s. p., nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy - § 44 O. s. p. vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali - § 123 O. s. p., byť predvolaný na súdne pojednávanie - § 115 O. s. p., na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk - § 158 ods. 2 O. s. p. atď.).

Podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu. Uvedené ustanovenie sa uplatní aj pri prejednaní odvolania odvolacím súdom (§ 211 O. s. p.).

V prejednávanej veci bol postup okresného súdu v súlade s citovaným § 101 ods. 2 O. s. p. Žalobca nepožiadal o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacej mu v účasti na pojednávaní (§ 119 ods. 1-3 O. s. p.), požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca, ktorý dôvod (ako už bolo opakovane uvedené vyššie) nebol dôvodný.

K dôvodu, že okresný súd ignoroval jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečila že okresný súd nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v tejto časti považoval jeho rozhodnutie za nepreskúmateľné, odvolací súd poukazuje na rozsiahle odôvodnenie rozsudku okresným súdom, ktorý sa podrobne, vecne a v dostatočnej miere vysporiadal so všetkými žalobcom tvrdenými skutočnosťami a dôkazmi a s týmito sa stotožňuje.

K samotnému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (II.ÚS 471/2012, I.ÚS 86/02, I.ÚS 70/02, I.ÚS 16/02, I.ÚS 63/00), keď samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty nemožno automaticky vyhodnotiť ako porušenie základného práva účastníka konania na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Samotné nedodržanie zákonnej lehoty nemožno totiž vnímať izolovane, oddelene od ostatných okolností, ktoré objektívne majú vplyv na jej plynutie a významnou mierou sa podieľajú na jej predĺžení. Preto bolo nevyhnutné prihliadať na všetky podstatné okolnosti prípadu, tak ako to správne učinil v tomto konaní aj okresný súd.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplýva, že by mu tieto boli vznikli. Odvolací súd preto rozhodol, že žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.